

Recenzja materiałów dydaktycznych „Język migowy- Signwriting” wypracowanych w ramach projektu „ Edukacja artystyczna głuchych”

Recenzja materiałów dydaktycznych sporządzona przez zespół ekspertów w składzie dr W. Żurowicz, mgr K.Podgórn, mgr M.Kwaśnik jest w całości pozytywna i nie narzuca wprowadzenia jakichkolwiek zmian czy poprawek w prezentowanym programie i materiałach dydaktycznych.

Dodanie sztuk plastycznych do nauki języka migowego przez osoby głuche może być wyjątkowo korzystne, przynosząc szereg pozytywnych efektów:

1. Plastyka pozwala na wizualizację gestów. Sztuki plastyczne mogą pomóc w wizualizacji znaków języka migowego. Poprzez rysowanie, malowanie lub modelowanie rąk i twarzy, uczniowie mogą lepiej zrozumieć kształty i ruchy potrzebne do wykonania poszczególnych znaków.
2. Kreatywność i ekspresja. Sztuki plastyczne umożliwiają uczniom głuchym wyrażenie siebie w sposób kreatywny i ekspresyjny. Mogą tworzyć swoje interpretacje znaków, co pomaga w ich zapamiętywaniu i zrozumieniu.
3. Praktyka manualna. Praca plastyczna angażuje ręce i palce, co jest istotne w nauce języka migowego, gdzie gesty i ruchy palców odgrywają kluczową rolę. Ćwiczenia manualne w sztukach plastycznych mogą pomóc w poprawie precyzji i płynności ruchów.
4. Rozwój umiejętności społecznych. Praca w grupie nad projektami plastycznymi może promować współpracę i komunikację między uczniami. Wspólna praca nad tworzeniem gestów języka migowego może budować więzi i wzmacniać relacje między uczniami.
5. Utrwalenie wiedzy. Użycie sztuk plastycznych związanych z językiem migowym może pomóc w utrwaleniu wiedzy. Uczniowie uczą się poprzez działanie i tworzenie, co może prowadzić do lepszego zrozumienia i zapamiętania znaków i gestów.

Technika Sign Writing, która została opracowana przez Valerie Sutton w 1974 roku, ma swoje wady i zalety, jeśli chodzi o jej przydatność w zapamiętywaniu znaków języka migowego. Do zalet należą:

1. Precyzyjne odwzorowanie gestów: Sign Writing pozwala na precyzyjne odwzorowanie gestów i znaków języka migowego. Dzięki temu uczniowie mogą lepiej zrozumieć strukturę i detale poszczególnych znaków.
2. Standaryzacja zapisu: Metoda ta zapewnia standaryzację zapisu języka migowego, co ułatwia jego naukę i zrozumienie dla osób uczących się tego języka na całym świecie. Standaryzacja może również ułatwić komunikację między osobami używającymi języka migowego.
3. Wsparcie dla osób wizualnych: Dla osób, które preferują wizualne metody uczenia się, a takimi, w większości, są osoby głuche, Sign Writing może być bardziej efektywny niż inne metody zapisu języka migowego. Umożliwia to lepsze zapamiętywanie i odtwarzanie gestów i znaków.

Do wad metody należy zaliczyć:

1. Względnie skomplikowaną technikę. Sign Writing może być skomplikowany dla niektórych osób, zwłaszcza na początkowych etapach nauki. Może to prowadzić do frustracji i utraty motywacji u niektórych uczniów.
2. Wymaga czasu i cierpliwości. Nauka Sign Writingu wymaga czasu i cierpliwości zarówno od uczniów, jak i od nauczycieli. Konieczne jest poświęcenie dużo czasu na praktykę i doskonalenie umiejętności związanych z tą techniką.

Podsumowując, technika Sign Writing ma swoje zalety i ograniczenia w kontekście zapamiętywania znaków języka migowego. Sign Writing jest skutecznym narzędziem uzupełniającym w nauce języka migowego. Wykorzystanie sztuk plastycznych do nauki języka migowego przez osoby głuche może być bardzo korzystne, przynosząc wiele pozytywnych efektów, takich jak wizualizacja gestów, kreatywność, rozwój umiejętności społecznych i utrwalenie wiedzy. Warto jednak pamiętać o pewnych wyzwaniach związanych z zapotrzebowaniem na zasoby, czasochłonnością i indywidualnymi różnicami w umiejętnościach plastycznych uczniów. Sam Signwriting może ograniczać spontaniczność komunikacji. W związku z tym, może być korzystne stosować go jako dodatkowe narzędzie w nauczaniu języka migowego, obok innych metod, które pozwalają na swobodniejszą i bardziej naturalną komunikację.

Praca głuchej młodzieży w grupie może przynieść wiele korzyści, zwłaszcza w kontekście wycofania i słabych umiejętności społecznych. Praca w grupie daje młodzieży szansę na budowanie zaufania i relacji z innymi uczestnikami. Wspólne przeżywanie sukcesów i porażek może przyczynić się do zwiększenia poczucia własnej wartości i akceptacji. Ponadto praca w grupie wymaga interakcji z innymi osobami, co stymuluje rozwój umiejętności społecznych, takich jak komunikacja, empatia, współpraca i rozwiązywanie konfliktów. Oprócz tego w grupie młodzież może uczyć się od siebie nawzajem. Mogą obserwować i naśladować pozytywne zachowania innych uczestników, co może pomóc im w radzeniu sobie z własnymi wyzwaniami społecznymi. Uczniowie znajdują wsparcie i motywację od innych uczestników grupy. Wspólne dążenie do celów i przezwyciężanie trudności może zwiększyć poczucie przynależności i zaangażowania w grupę. Z obserwacji lekcji wynika, że w grupie spotykają się osoby o różnych doświadczeniach i perspektywach życiowych. Dzięki temu młodzież może lepiej zrozumieć różnorodność i tolerancję oraz rozwijać umiejętność akceptacji innych. Jest też rodzajem treningu społecznego dla młodzieży, która ma trudności w interakcjach społecznych. Mogą eksperymentować z różnymi zachowaniami i strategiami komunikacyjnymi w bezpiecznym i kontrolowanym środowisku. Udań doświadczenia w grupie mogą przyczynić się do zwiększenia pewności siebie młodzieży i wiary w swoje umiejętności społeczne. Pozytywne reakcje i uznanie ze strony innych uczestników mogą wzmacniać ich poczucie własnej wartości.